

Advent - Quart diumenge

[Mi 5,1-4](#)

[He 10,5-10](#)

[Lc 1,39-45](#)

Maria, en estat de gestació, és avui la protagonista. A mida que ens acostem al misteri de Nadal, anem coneixent el perfil del Déu que ve a nosaltres, en el si de Maria. Les lectures que anem escoltant són com una ecografia que li diuen a la mare si és nen o nena. Són uns trets del que hem anat recollint al llarg d'aquests temps de l'Advent. **Déu té nom i rostre (cara i ulls)** A l'AT, Déu era l'innombrable, però a poc a poc els profetes ens van anar revelant algunes pistes del seu nom, com ara: "Déu-és-el-nostre-bé" (Jeremies, 1er. diumenge); "Déu-és-la-nostre-salvació" (Lluc, 2on. diumenge) ; "Déu-és-la-nostre-alegria" (Sofonies, 3er. diumenge); "Déu-és-la-nostre-pau" (Miquees, avui). Maria ha fet possible l'encarnació del Fill de Déu. Ella és l'arca de la Nova Aliança que acompanyarà per sempre al nou poble de Déu. "*Quan la mare hagi tingut un fill, la resta dels germans tornarà cap el seu poble d'Israel*", ens diu el profeta Miquees. I Maria és l'exemple més palès d'aquesta "resta d'Israel", una minoria fidel que esperaven contra tota esperança, quan la majoria del poble s'havia adaptat i assimilat als deus pagans que els envoltaven. ¿Avui, no ens pot passar el mateix als creients? ¿ens deixem fascinar per falsos deus o bé fascinem amb el testimoni d'una fe joiosa i esperançada? **Déu no s'imposa** Un altre tret d'aquest misteri d'humanització de Déu que ens preparem a celebrar és també a l'inrevés d'aquell Déu Omnipotent del A.T. que s'imposava amb trons i llamps. La dita castellana "El hombre propone y Dios dispone", l'hem de canviar per aquesta altra: "Dios propone y el hombre dispone", més adient a la majoria d'edat i a l'autonomia que la societat ha assolit definitivament avui. Ja ho deia Luther, aquell creient rebel, amb aquestes paraules: "Déu no és omnipotent perquè ho pot tot menys una cosa: obligar-nos a estimar-lo. Estimem quan la felicitat de l'altre forma part de la meua felicitat. Així ho fa Déu, l'Amor etern, no s'imposa, només ofereix, somnia, fa els possibles i els impossibles perquè nosaltres formem part de la seva felicitat. Per això es va encarnar en el si de Maria. ¿Hem purificat (netejat) la nostra imatge de Déu o encara la tenim plena de teranyines del passat? ¿L'Església ha de ser ferment de fraternitat o bé camisa de força? **Déu és el nostre servidor (i es fa l'últim)**" *Crist deia a Déu quan entrà al món: "No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; per això us dic: Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat"* (carta als Hebreus). I la primera que ho va fer va ser Maria amb el seu "Sí" incondicional com serventa del Senyor que li oferia ser mare del seu Fill. I en acollir incondicionalment Déu, Maria se'n va a la muntanya, símbol de la presència de Déu en mig del seu poble, a fer de servidora de la seva cosina Isabel. I s'hi queda tres mesos fins que Isabel va tenir el seu fill. "*Feliç tu que has cregut!*", li diu agraïda la seva cosina! ¿Què en fem de tot el que Déu ens ha donat: vida, sentiments, emocions, pensaments, qualitats? ¿Els posem a disposició dels altres amb tot amor? ¿Seguim aquesta doble direcció: de Déu als altres per portar a Déu els altres?